

José Franssen: 'Hou me maar vast' Mijn moeder, Alzheimer en ik. Uitgeverij MB Communicatie, 2016. ISBN 9789081292177 (Dementie/Alzheimer/PO) Zie ook: www.mbwebshop.nl, www.mbcommunicatie.nl en www.josefranssen.nl

Soort boek/ziekte stijl:

'Het mooiste moment is het moment ná het douchen, als ik jouw haren en hoofd inwrijf met berkenlotion, een rustgevend haarwater dat de kapper mij aangeraden heeft. Omdat je inmiddels ook valgevaarlijk geworden bent, sommeer ik jou dan om mij vast te houden. En dan leg jij je oude armen om mijn middel, zodat je stevig staat en ik droog met een handdoek jouw haren af en wrijf de lotion erin. Jouw hoofd van je gekrompen lijf komt nog tot mijn borst en héél stil sta jij dan met je oude gerimpelde lichaam tegen me aan en ik zie en voel dat je geniet van het moment. Vol overgave laat je je haren en hoofd door mij verzorgen, en ik weet dat je het zelf als kind nooit hebt ervaren, handen die jou streelden. Af en toe schieten tranen in mijn ogen van ontroering.'

Zie: <http://www.josefranssen.nl/boeken/615773a56e09f9404.html>

Boek van 416 pagina's waarin José Franssen schrijft over 12 jaar zorgen voor haar moeder die moet leven met Alzheimer. Ze gaat onder andere in op het dagelijkse leven, aftakeling, zorgen, verlies, verdriet, boosheid, zorg die tekort schiet.

Covertekst: *'Hou me maar vast'* gaat over twaalf jaar zorgen voor een moeder die moet leven met de ziekte van Alzheimer. José Franssen vertelt over het leven van alledag in het samenzijn met haar moeder, jaar in jaar uit. Over steeds weer iets verliezen en verder gaan met wat overblijft.

Over het verdriet, de onmacht en de boosheid en over het door de tranen heen lachen om de waanzin van een onbegrijpelijke ziekte. Over familievergaderingen, thuiszorg en de verhuizing naar een verpleegafdeling in een zorgcentrum. Over de aftakeling en het levenseinde. Over de winst van het zorgen, over kinderen en verzorgenden die doen wat ze kunnen. Over de zorg die desondanks tekort schiet.

Een boek voor kinderen, partners, familie, vrienden en kennissen van mensen met dementie. Een boek voor mensen die werken in de zorg.'

Over de schrijfster:

José Franssen (1946) studeerde andragogie en daarna diverse vervolgoopleidingen op het gebied van schrijven en cursussen op het terrein van biografie.

Ze werkte op diverse plekken maar nu als zelfstandige: 'Als kleine zelfstandige ontwikkel ik projecten en methodieken voor beroepskrachten, vrijwilligers en mantelzorgers in de creativiteitssector, geestelijke gezondheidszorg en ouderenzorg, levensbeschouwelijke organisaties en educatieve instellingen. De rode draad in mijn werk is het werken met mensen en hun levensverhalen, om hen via het eigen verhaal mogelijkheden aan te reiken tot communicatie, ontwikkeling en groei.' Daarnaast publiceert ze artikelen op haar vakgebied, schreef over het omgaan met haar moeder, die de ziekte van Alzheimer had en gestorven is, verzorgt lezingen, trainingen, workshops en specifieke activiteiten die voortkomen uit eerdere projecten. Zie ook:

<http://www.josefranssen.nl/cv/index.html>

Wat viel op:

Een open, eerlijk, goed geschreven boek waarin goed beschreven wordt hoeveel er komt kijken bij het dagelijks zorgen voor een moeder die dementeert. Iemand waar je zo dichtbij staat, die je steeds probeert te begrijpen, terwijl je hoopt het leven van je moeder, ondanks de aftakeling te verlichten. Dat vraagt om inlevingsvermogen en heel veel inzet.

Citaten:

https://issuu.com/monicaboschman/docs/hou_me_maar_vast_jos_franssen

Pag.70: 'Meer nog leer ik van wat je niet vertelt en wat ook nu nog geen woorden heeft. Wat voor ons kinderen altijd normaal en gewoon is geweest, jouw weeshuisverleden, krijgt een heel andere lading nu ik me realiseer dat het extreem angstige gedrag van jou, jouw absolute weigeren van elke vorm van hulp en ondersteuning van officiële zijde, wel eens te maken kan hebben met dat verleden.

Pag.170-171: 'De eenzaamheid van jou verdriet is stuitend. Soms draai je je van me af en huil je alleen.'

Pag.321: 'Ik zit in een carroussel die steeds harder draait. Ik kan er niet uit, ook al ga ik nog steeds met mijn schoonzussen wandelen in de Eifel en ga ik een weekje weg met Kees. Het is zo spannend om bij je te zijn, dat ik nauwelijks meer kan denken en handelen in groter verband.'

Pag.414: "Het blijft mensenwerk, en waar mensen werken worden fouten gemaakt.' Ik hoor het je zeggen en zo was het maar net, al ging er soms wel veel mis. (...) Toch is nu, terwijl ik terugblik, ook mijn dankbaarheid groot.'

Recensies/Extra:

<http://www.josefranssen.nl/615773a5220c1b001.html>

<http://www.josefranssen.nl/columns/index.html>

<https://www.facebook.com/jose.franssen.75/posts/550976268387336?fref=nf>